

ЧАРЛС БУКОВСКИ ОБИЧАМ ТЕ, АЛБЪРТ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Луи седеше в „Червения паун“ и лекуваше махмурлука си. Барманът му донесе питието и каза:

— В този град съм виждал само един човек още, който по лудост може да се мери с теб.

— А, така ли — каза Луи, — това е хубаво. Това е дяволски хубаво!

Барманът продължи: — И тя е тук сега.

— Да? — каза Луи.

— Да, ей оная там в дъното, със синята рокля и красивото тяло. Само че никой не иска да се приближава до нея, защото е откачена. — Така ли? — каза Луи.

Луи взе питието си, прекоси залата и седна на стола до момичето. — Здравей — каза той. — Здравей — каза тя. След което двамата останаха да седят доста дълго един до друг, без да си говорят.

Майра (така ѝ беше името) внезапно протегна ръка, взе една пълна миксер-бутилка от бара и замахна, готова да я запрати по огледалото отзад. Луи стисна ръката ѝ и каза: — Не, не, не, не, скъпа моя! — После барманът любезно намекна, че е време Майра да си ходи и когато тя си тръгна, Луи я последва.

Майра и Луи се снабдиха с три половинки евтино уиски и се качиха на автобуса за Делси Армс Апартаментс, към квартирата на Луи. Майра събу едната си обувка (на висок ток) и направи опит да убие шофьора. Луи я възпря, обхванал я с едната си ръка, а с другата притиснал здраво трите бутилки уиски. Слязоха от автобуса и закрачиха към квартирата на Луи.

Качиха се в асансьора и Майра започна да натиска бутоните. Асансьорът се изкачи, слезе, пак се изкачи, спря и Майра не преставаше да пита: „Къде живееш?“, а Луи всеки път ѝ повтаряше: „Четвъртия етаж, апартамент номер четири“.

Майра продължи да натиска бутоните и асансьорът продължи да пътува нагоре и надолу.

— Слушай — каза най-накрая тя, — стоим затворени в това нещо от години. Съжалявам, но трябва да се изпикая.

— О, кей — каза Луи, — дай да сключим сделка: ти ще ме оставиш да се оправя с бутоните, а аз ще те оставя да се изпикаеш.

— Съгласна — каза тя, смъкна бикините си, клекна и си свърши работата. Луи погледа струята, закриволичила по пода и натисна бутон

номер 4. Пристигнаха. Дотогава Майра вече се бе изправила, бе вдигнала бикините си и бе готова да излезе.

Влязоха в апартамента на Луи и се заеха да отварят бутилките. В тази област Майра бе експерт. После седнаха един срещу друг, на разстояние 3–4 метра — Луи си избра един стол до прозореца, а Майра предпочете канапето. И двамата с по една половинлитрова бутилка уиски в ръка. Започнаха да пият.

Изминаха 15–20 минути и тогава Майра забеляза няколко празни бутилки на пода до канапето. Тя започна да ги взема една по една, да присвива очи и да се цели с тях по главата на Луи. Не улучи нито веднъж. Някои от тях излетяха през отворения прозорец зад главата на Луи, други се блъснаха в стената и се счупиха, а други, по чудо, отскочиха от стената и паднаха обратно на пода, без да се счупят. Майра събра последните и отново ги запрати по Луи. Но скоро бутилките свършиха.

Луи стана от стола си и прекрачи перваза на прозореца, откъдето се излизаше на покрива. Закрачи наоколо, събирайки разпилените бутилки. Когато ръцете му се напълниха, той се върна отново в стаята и ги занесе на Майра, остави ги в краката ѝ. После седна пак на стола си, взе половинката уиски и продължи да пие. Бутилките незабавно полетяха към него. Той отпи от уискито, после пак отпи и нататък вече не си спомняше нищо...

Сутринта Майра се събуди първа, стана от леглото, направи кафе и се върна в спалнята, носейки за Луи чаша кафе-роял.

— Хайде — каза му тя, — искам да те запозная с моя приятел, Албърт. Албърт е много специален човек.

Луи изпи кафето си роял, после двамата правиха любов. Хубаво се получи. Луи имаше една много голяма цицина над лявото си око. Той стана, облече се и каза: О, кей, да тръгваме.

Спуснаха се надолу с асансьора, стигнаха до улица Алварадо и взеха автобуса, пътуващ на север. Пътуваха мълчаливо пет минути, след което Майра протегна ръка и дръпна кордата на звънеца за шофьора. Слязоха, вървяха около половин каре и влязоха в един стар, кафяв жилищен блок. Изкачиха се по първото стълбище, завиха по чупката на коридора и Майра спря пред стая 203. Почука. Чуха се

стъпки и вратата се отвори. — Здравей, Албърт. — Здравей, Майра. — Албърт, искам да се запознаеш с Луи. Луи, това е Албърт. — Ръкуваха се.

Албърт имаше четири ръце, също четири лакътя и четири предмишници. Горните две ръце бяха пъхнати в ръкави, а за долните две имаше цепки в ризата.

— Влизайте — каза Албърт. В едната си ръка Албърт държеше питие — скоч с вода. В другата ръка държеше цигара. Третата стискаше вестник. Четвъртата ръка, тази, с която бе стиснал ръката на Луи, не бе заета с нищо. Майра отиде в кухнята, взе една чаша и наля на Луи малко от бутилката, която извади от чантичката си. После седна и започна да пие от бутилката си.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— За това, че понякога човек пада чак до дъното на ямата на ужаса, вдига ръце и се предава, а пак не умира — каза Луи.

— Албърт изнасили дебелията дама — обясни Майра. — Трябваше да го видиш, с всичките тези ръце, увили се около нея. Ти беше достойна гледка, Албърт.

Албърт изстена и придоби унило изражение.

— С пиенето си Албърт направи така, че го изхвърлиха от цирка. С пиенето и изнасилванията си Албърт се самоизхвърли от цирка. Сега е в нещо като отпуск.

— Някак си, за мен не се намери място в обществото. Аз не изпитвам топли чувства към човешката раса, нямам желание да се приспособявам, нямам чувство за лоялност, и истински цели също нямам.

Албърт отиде до телефона, хвана слушалката с една ръка, дневния бюлетин за конните състезания бе в друга ръка, питието в третата, а цигарата в четвъртата.

— Джак? Да. Албърт на телефона. Слушай, искам Крънчи Мейн, две на печалба в първата. Дай ми Блейзинг Лорд, две по диагонал в четвъртата. Хемърхед Джастис, пет на печалба в седмата. Дай ми още Ноубъл Флейк, пет на печалба и пет на позиция в деветата.

Албърт окачи слушалката. — От една страна, непрекъснато ме терзае проблемът с тялото ми, а пък от друга, проблемът с душата ми.

— Как се справяш на пистата, Албърт? — попита Майра.

— С 40 съм на печалба. Но имам нова система. Измислих я една нощ, когато не можех да спя. Всичко изплува в главата ми ясно, като от страниците на отворена книга. Ако я приложа цялата, обаче, те ще престанат да приемат залозите ми. Разбира се, бих могъл да ходя лично на пистата и да залагам на място, но...

— И какво „но“, Албърт?

— О, за Бога...

— Какво искаш да кажеш, Албърт?

— ИСКАМ ДА КАЖА, ЧЕ ХОРАТА МЕ ЗЯПАТ!

За Бога, нима не разбираш това?

— Извинявай, Албърт.

— Не се извинявай. Нямам нужда да ми изказваш съжаление и състрадание!

— Добре. Не ти съчувствам.

— Би трябвало да ти спукам задника от бой за това, че си такава тъпачка.

— Готова съм да се обзаложа, че можеш да ми спукаш задника от бой. С всичките тези ръце...

— Не ме изкушавай! — каза Албърт.

Той довърши питието си, отиде и си наля друго. После седна. Луи досега не беше казал нищо. Почувства се длъжен да проговори.

— Ти би трябвало да се занимаваш с бокс, Албърт. С тези две допълнителни ръце... ще бъдеш ужаса за всички.

— Недей да се майтапиш, заднико!

Майра наля и на Луи ново питие. Тримата седяха мълчаливи известно време. После Албърт вдигна глава. Погледна към Майра. — Ти чукаш ли се с това приятелче?

— Не, не, Албърт. Аз те обичам, ти знаеш това.

— Не зная нищо.

— Ти знаеш, че те обичам, Албърт. — Майра прекоси стаята и седна в скута на Албърт. — Ти се засягаш толкова лесно. Но аз не те съжалявам, Албърт, обичам те.

Тя го целуна.

— И аз те обичам, бейби — каза Албърт.

— Повече, от която и да е друга жена?

— Повече от *всичките* други жени!

Те отново се целунаха. Беше ужасно дълга целувка. По-точно беше ужасно дълга целувка за Луи, който седеше там с питието си. Той протегна ръка и докосна огромната цицина над лявото си око. После червата му нещо се разбунтуваха, та отиде в банята и облекчи стомаха си.

Когато излезе, Майра и Албърт стояха в центъра на стаята и се целуваха. Луи седна, взе бутилката на Майра и ги загледа. Докато горните две ръце притискаха Майра в прегръдка, долните две вдигнаха роклята ѝ до височината на кръста и след това си проправиха път под бикините ѝ. Когато въпросните бикини паднаха на пода, Луи отпи още една глътка от бутилката, остави я до крака си, изправи се, отиде до вратата и излезе вън.

Луи стигна до „Червения паун“, влезе, намери любимия си стол и седна. Барманът се приближи до него.

— Е, Луи, как се справи?

— Да се справя ли?

— С дамата.

— С дамата ли?

— Вие излязохте заедно човече! Свали ли я?

— Не, всъщност не...

— Какво се развали?

— Какво се развали ли?

— Да, какво се развали?

— Дай ми едно уиски-сауър, Били.

Били отиде да приготви питието. След малко се върна и го подаде на Луи. Не си казаха нищо повече. Били се премести до отдалечения край на бар плота и остана изправен там. Луи вдигна чашата си и изпразни половината наведнъж. Беше добро питие. Запали цигара, хвана я в едната си ръка. Чашата държеше с другата. През отворената врата откъм улицата проникваше слънчева светлина. Навън нямаше смог. Щеше да бъде един хубав ден. Щеше да бъде ден, по-хубав от вчерашния.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.